Pisarakirje

Helmikuu 2016

Puolentoista vuoden urakka

Alla olevan selostuksen Ukrainan sisäisten pakolaisten auttamisesta on kirjoittanut projektin puuhanainen, aikoinaan Pisaran matkoihin osallistunut Hanni Hyvärinen, joka sittemmin vuosina 2004-2007 toimi Suomen Ukrainan-suurlähetystön lehdistö- ja kulttuuriavustajana.
Kertomusta lukiessa nousivat mieleeni Paavalin sanat: “Kun kokoonnutte on jokaisella jotain annettavaa: millä on virsi, millä opetus, millä ilmestys... Kaikki tapahtukoon rakennukseksi.” (1:Kor 14: 26, vanha käännös). Avustusprojektiin sovellettuna voisi sanoa: “Kuormaa kootessa oli jokaisella jotakin annettavaa: Kellä lahjoitustavaraa, kellä organisaatiokykyä, kellä aikaa, kellä auto, kellä varasto, kellä kontakteja, kellä lehti, kellä leimasin. Kaikki tapahtui avun perille saattamiseksi.”

- Eeva Halme -

Miksi Ukraina?

Sotatoimet itäisessä Ukrainassa alkoivat keväällä 2014. Maan sisäisiä pakolaisia on UNHCR:n mukaan tällä hetkellä 1 382 000. Ukrainan taloustilanne on huono, hinnat nousevat huimasti, mutta valtion tuki evakkoperheelle on enintään 96 e/kk perhettä kohti.

Elokuussa 2014 kun tilanne Itä-Ukrainassa kiristyi äärimmilleen, otin yhteyttä luhanskilaiseen ystävääni Sergeihin . Hän vastasi Länsi-Ukrainan Lvivistä, jonne oli paennut perheensä kanssa viikkoa aikaisemmin. Sergei oli joutunut Luhanskissa separatistien mustalle listalle eikä voinut enää palata kotiinsa. Hän asui perheineen Vynnykyn pakolaiskeskuksessa yhdessä noin kahdensadan muun evakon kanssa. Kysyin häneltä, miten voisin auttaa. Hän pyysi selvittämään Suomessa tahoja, jotka voisivat toimittaa heille lämpimiä vaatteita. Monet olivat lähteneet kodeistaan alkukesällä ajatellen, että tilanne ratkeaisi pian.

Kasseista kontteihin

Laitoin Facebookiin viestin, jossa kysyin ystäviltäni, mitä voisimme tehdä. Puoleenpäivään mennessä kymmenisen ihmistä lupasi käydä läpi kaappejaan ja yksi ukrainalainen ilmoitti ajavansa tavarat Vynnykyyn. Seuraavana päivänä viesti oli levinnyt ja mukana oli jo kymmeniä ihmisiä. Muutaman päivän päästä sain soiton Porvoon ruotsinkielisen paikallislehden Borgåbladetin toimittajalta. Kun juttu tuli ulos, huomasin,

jatkuu seuraavalla sivulla....

Kirjeen sisältö:

Puolen vuoden urakka 1-2
Rukousaiheet 2
Pisara elävää vettä 3
Katto vuotaa 7
Jäsenmaksu 8
Slava Afrikassa 10

Matkaraportit:
Pietari 20. - 22.11. Vihdin ryhmä 3
Viro 20.– 23.11. Espoon-Kouvolan ryhmä 4-5
Pietari 9. - 10.1. Vihdin ryhmä 6
Viipuri 18.1. Espoon-Kouvolan ryhmä 7
Latvia 30. - 31.1. Silta-ryhmä 8
Tallinna 16.2. Espoon-Kouvolan ryhmä 9

...jatkoa ed sivulta

että siinä mainostettiin vaatekeräystä Vynnykyssä asuvien evakkojen hyväksi. Ihmisten suuri halu auttaa ja olla mukana oli hienoa! Parista kassista alkanut kuormamme kasvoi pian 3000-kiloiseksi ja kun innostunut joukko oli koossa, päätimme jatkaa.

Pisara löytyi yhteistyökumppaniksi, koska olen tehnyt Eeva Halmeen ja Pisaran kanssa vankilatyötä 2000-luvun alkuvuosina. Pisaran rooli oli tärkeä, koska ryhmämme ei ole rekisteröitynyt yhdistys ja sellainen tarvittiin muodolliseksi lähettäjäksi. Lähettäjäyhdistyksen toimenkuvan täytyi liittyä Ukrainaan ja humanitaariseen apuun. Dokumenttien leimaukseen oli myös hyvä olla pyöreä leima (!), joka sekin löytyi Pisaralta.

Saimme myös viime marraskuussa Pisaran kautta apukäsiä, kun vihtiläisestä Riuttarannan vastaanottokeskuksesta tuli kuusi pakolaismiestä auttamaan lajittelussa ja pakkauksessa Hyvinkään varastossamme. Ilman heitä emme olisi saaneet kuormaa pakattua ajoissa.

Kuluneen 1,5 vuoden aikana olemme vieneet Ukrainaan noin 25 000 kg vaatteita, kenkiä, kodintekstiilejä ja muuta käyttötavaraa sekä haavainhoitotarvikkeita ja apuvälineitä invalideille. Kuormia on lähtenyt neljä. Rahaa olemme keränneet yhteensä noin 14 000 euroa lämmityskattilan uusimiseen Vynnykyn pakolaiskeskuksessa, konttivuokriin sekä viime vuodenvaihteessa ruokakasseihin evakkoperheille.

Kuormat on jaettu paikallisen yhteistyökumppanin kautta evakoille Lvivin, Ivano-Frankivskin ja Luhanskin alueilla. Näin olemme voineet helpottaa satojen evakkoperheiden arkea.

Mitä opimme?

1. Isotkin ongelmat ratkeavat yhdessä. Suuren tavaramäärän pyörittäminen käytännössä ilmaiseksi varastoineen, kuljetuksineen ja vapaaehtoisineen vaatii aikaa ja useamman järjestelijän. Ilmaisen tilan ja kuljetuksen saaminen ilman kontakteja ja mediajulkisuutta olisi ollut mahdotonta. Yhdessä olemme myös pärjänneet korruptoituneiden viranomaisten ja järjettömän tuntuisen byrokratian kanssa.

2. Saamamme tavara on ollut pääosin hyvää tai erittäin hyvää. Toivoimme lahjoittajilta ehjää ja puhdasta käyttövaatetta, mutta kaikki eivät pyyntöämme jaksaneet noudattaa. Koska likaista ja rikkinäistä on turha lähettää matkaan, pois heitettävää tekstiiliä kertyi. Sen hävittäminen tarkoitti meille ylimääräistä työtä. Siksi käyttökelvoton vaate tuntui sekä työmme että vastaanottajan aliarvioimiselta. Lahjoituskasseista löytyi myös yllättävän usein melko turhia korkkareita ja bilevaatteita.

3. On ollut rohkaisevaa huomata, että hyvin erilaisilla ihmisillä on valtava halu auttaa muita. Auttamisesta tulee paljon parempi mieli kuin tavaran keräämisestä nurkkaan tai rahan keräämisestä pankkitilille. On ollut hienoa huomata, kuinka monenlaiset ihmiset, suomalaiset, venäläiset ja ukrainalaiset, köyhät ja varakkaat, terveet ja sairaat ovat halunneet olla mukana. Yhteinen päämäärä saa erilaiset ihmiset tekemään työtä yhdessä. Se on ollut minulle tärkeää, ja antamisen ilon lisäksi seikka, jonka ansiosta olen jaksanut tätä hanketta vetää.

Tunnustusta työllemme

Syksyllä 2014 sai hankkeemme Kotiliesi-lehden hyväntekeväisyyspalkinnon. Se oli hieno tunnustus alussa olevalle työllemme. Syksyllä 2015 saimme Kiovan patriarkka Filaretin myöntämän kunniamerkin “uhrautuvaisuudesta ja rakkaudesta Ukrainaa kohtaan”.

Kiitettäviä tahoja on lukuisia – vapaaehtoiset Suomessa ja Ukrainassa sekä lahjoittajat ja muut mahdollistajat, Pisara luonnollisesti mukaan lukien. Nyt vaatekeräyksemme vetäytyy telakalle, ehkä lopullisesti. Pohdimme parhaillaan miten toiminta voisi jatkua vähemmän aikaa vievällä tavalla. Avun tarve on ja pysyy, mutta vapaaehtoisen ajan on riitettävä myös perheelle ja palkkatyölle.

- Hanni Hyvärinen -

Kiitos! - Дякуємо! - Thank you!

Rukousaiheet

- Jumala siunatkoon Pisaran toimintaa tänäkin vuonna
- Kiitos kaikista tukijoista, vapaaehtoisista, kirjanpitäjästä, toiminnantarkastajista, lahjoittajista, neulojista, esirukoilijoista, tulkeista, kirpputorimyyjistä ja muista työntekijöistä Pisarassa

Pisara elävää vettä

Ystäväni kertoi afrikkalaisen kertomuksen vanhasta isästä, jolla oli kolme poikaa. He asuivat pienessä savimajassa. Isä oli jo vanha ja hän tunsi, että hänen aikansa kävi vähiin. Hän omisti vain tämän pienen savimajan ja mietti kenelle pojista hän jättäisi perinnöksi majan. Sitten hän keksi, se poika joka löytäisi jotain mikä täyttäisi majan kokonaan, saisi majan. Pojat lähtivät matkaan, ensimmäinen poika toi olkia ja levitti ne majan lattialle, mutta ei maja täyttynyt kokonaan. Sitten toinen poika palasi mukanaan risuja ja levitti ne majaan, ei onnistunut hänkään. Kolmatta poikaa odoteltiin, oli tullut jo pimeä ja vihdoin hän tuli. Hän toi mukanaan lyhdyn, jossa oli valo, kun poika astui majaan, koko maja täyttyi valosta jokaista soppea myöten. Tälle pojalle isä antoi majan.

Johannes kirjoittaa evankeliumissa Jeesuksesta. Hänessä oli elämä ja elämä oli ihmisten valo. Valo loistaa pimeydessä, eikä pimeys ole saanut sitä valtaansa. Jeesuksen syntymä on valon juhla. Hän toi valon pimeään maailmaan. Nyt käymme pääsiäiseen, Jeesuksen kärsimyksiin ja ristin kuolemaan. Hänen kuollessaan pimeys peitti maan. Mutta kuolema ei voinut Häntä pidättää, vaan Hän nousi ylös. Hänen valonsa loistaa edelleen. Jeesus sanoi: Minä olen maailman valo.

Joka seuraa minua ei kulje pimeydessä, vaan hänellä on elämän valo. Jeesus on todellinen valo ja me saamme heijastaa Hänen valoaan ympärillemme. Olkaamme valona tässä pimenevässä maailman ajassa. Kunpa meidän kauttamme tuo valo saisi levitä ympärillämme, niin että se täyttäisi koko maailman, niin kuin lyhdyn valo tuon pienen majan.

- Riitta Sinervo -

Matkaraportti

Pietari Vihdin ryhmä, 20.– 22.11.15

Kukka- ja enkelimatka Pietariin

Lähtijät: Eeva Halme, Riitta Sinervo, Ella Vuoriheimo ja Aira Ylänne.

Menomatka järjestyi siten, että Pekka Ketola kuljetti meidät Vaalimaalle, jonne Pushkinin ev.lut.seurakunnan auto tuli meitä vastaan kuljettajanaan Aleksei Udom. Kyydissä oli tulkkimme Liisa Lankinen. Näin saimme viedyksi lisäkiloja yli rajan. Syksyisen pimeillä teillä suojelusenkelit tekivät hyvää työtä luotsatessaan meidät yöpymispaikkaamme Haapakankaan kirkkoon.

Lauantaina kävimme ensi töiksemme **Valkeasaaressa** tervehtimässä vuosien takaista ystäväämme Hilja Mutkaria sairasvuoteen äärellä. Hilja on puolen vuoden sisään saanut kaksi lonkkamurtumaa. Onneksi kotisairaanhoito toimii hänen paikkakunnallaan, joten hän voi asua kotitalossaan yhdessä tyttärentyttären perheen kanssa. Tapaaminen oli lämmin: lauloimme yhdessä Hiljan lempivirsiä ja vaihdoimme kuulumisia kahvikupin ääressä ja jätimme lahjoiksi lämpimät lakanat sekä kauniisti hehkuvat led-ruusut.

Iltapäivällä Sergei Odnorob liittyi seuraamme ja kävimme **Nikolskojen vanhainkodissa**, jonne osa Tosnon lakkautetun vanhustensairaalan potilaista on siirretty. Uskollinen Nikolai-pastori käy siellä viikottain. Hänellä oli mukanaan muutama seurakuntalainen, joukossa suomea taitava Tatjana, joten meillä oli kaksi tulkkia. Vierailimme 8-9:ssä potilashuoneessa ja saatoimme iloksemme todeta, että rakennus oli huomattavasti parempikuntoinen kuin edellinen. Eräs potilas kehui monisanaisesti, miten mukavaa on kun wc/suihku on oman huoneen yhteydessä ja kaikkialla on lämmintä ja siistiä. Kahdessa suurimmassa huoneessa oli Pisaran lahjoittamat taulutelevisiot viihtyisyyttä lisäämässä. Huonetta kohti oli käytettävissä 10-15 minuuttia. Potilaiden kunnon ja tilanteen mukaan lauloimme, keskustelimme ja rukoilimme. Jokaiselle annoimme pienen lahjan, Nummelan lähetyspiirin valmistaman kukan tai enkelin. Aivan ilmeisesti vierailumme tuotti asukkaille iloa. -Yleisinä tuliaisina veimme inkovaippoja ja liinavaatteita sekä henkilökunnan tiloja somistamaan punaiset led-ruusut.

Meidät kutsuttiin käväisemään lähistöllä olevaan puolivalmiiseen kirkkoon. Jälleen kerran tutustuimme pastoriin, joka vain on päättänyt rakentaa kirkon. Se oli mittasuhteiltaan sopusointuinen ja seinien pintamateriaali oli luonnonpuulevyä, joka loi lämpöisen, kotoisan tunnelman. Lämpöisiä ja sydämellisiä olivat myös siellä olevien ihmisten katseet. Vietimme pienen rukoushetken heidän kanssaan piirissä seisten keskellä kirkkoa. Tutustuimme myös pikaisesti Vladimir Korsakov-nimiseen mieheen, jolla on poikakoti Blinkan kylässä 5-8 km Pushkinista - mahdollisesti tuleva vierailukohde meille.

Matkaraportti

Pietari Vihdin ryhmä, 20.– 22.11.15

Tatjana ja hänen miehensä Viktor olivat kutsuneet meidät **Sablinon seurakuntaan** ruokailemaan. Paikka oli muutaman vuoden takaa tuttu. Meille tarjottiin aivan uskomattoman hieno ateria alkaen granaattiomenan siemenin koristellusta salaattivannikkeesta ja keitosta suussa sulavaan perunamuhennokseen ja jauhelihapihviin. Jälkiruuaksi oli maan tavan mukaan teetä ja leivonnaisia. Aterian jälkeen kiersimme koko rakennuksen läpi. Alakertaa hallitsivat seurakuntasali, keittiö ja ruokasali. Yläkertaan oli mahdutettu pastorin työhuone, muutama vierashuone sekä heleä ja kodikas lasten leikkihuone. Suurimman osan lohkaisi päihdevieroituskodin tilava makuusali, jonka nurkassa pino patjoja odotti lisää tulokkaita. Kierroksen jälkeen kokoonnuimme uudelleen ruokailutilaan loppurukoukseen. Lopuksi ojensimme talon emännälle, erinomaiselle kokille ja Tosnon pastoripariskunnalle lahjoiksi enkelit. Seurakunnan miehet virittivät välittömästi laulun siitä, miten enkelit ylistävät Jumalaa hänen valtaistuimensa edessä.

Ella kuiskasi minulle jossakin vaiheessa: "Vaikka kertoo tuttavilleen näistä reissuista, niin tätä tunnelmaa on mahdotonta sanoin kuvata".

Paluumatkalla tapasimme pikaisesti Sergein vaimon Lenan ja tyttären Svetan. He lahjoittivat meille kassillisen omia käsitöitään, nukkeja, kissoja ja joulukuusenkoristeita ja enkelin - varsin taidokkaita töitä. Niistä ei jäänyt jälkeen Ellan valmistama Nukku-Matti, joka sai uuden kodin.

Sunnuntaina kävimme **Uusi sato -seurakunnan** jumalanpalveluksessa Vasilinsaarella, jossa he nykyään vuokraavat saksalaisen luterilaisen Pyhän Katarinan kirkon tilat kokoustaan varten. Paikalla olivat Andrei ja Ljudmila Peshkov, pastori Aleksei Kasjakov Ljudmila-vaimoineen sekä monia tuttuja kasvoja vuosien varrelta. Tämän seurakunnan ylistysmusiikki on mahtavaa kuultavaa ja nähtävää. Pastori saarnasi aiheesta "elämän leipä" ja siitä miten tarpeellista Sanan leipää on nauttia päivittäin. Aira Ylänne jakoi saamansa näyn, joka kuvasi sitä, miten seurakunta voi voittaa elämäntielle kertyneet esteet vain Kristuksen auktoriteetilla. Tästä aiheesta jatkui keskustelu kirkkokahvilla. Siellä myös jaoimme seurakuntalaisille enkeliheijastimet sekä konkreettiseksi turvaksi että muistutukseksi Jumalan lapsen suojasta.

Trefelevo-kadun poikakoti oli seuraava kohteemme. Sinne oli pyydetty nimenomaan pyykinpesuainetta, shampoota ja saippuaa. Paikalla oli viisi teini-ikäistä poikaa, joiden kanssa vietimme oikein mukavan tunnin. Liisa jututti poikia, Sergei laulatti ja minä kerroin tarinan isästä, kolmesta pojasta ja taivaan pääsylipusta, joka löytyi Raamatun välistä. Riitta vertasi pelastusta laivaan, josta hukkumisen hädässä olevalle tarjotaan käsi. "Varmaan et jättäisi tarttumatta siihen." Nämä pojat olivat ilmiselvästi kiinnostuneita hengellisistä asioista.

Tuliaisina meillä oli isokokoiset pehmolelut, joista jokainen sai valita omansa. Olemme jo lakanneet hämmästelemästä miten mieluisia ne ovat isoillekin pojille. Lopuksi Ella näytti millaisia yllätyksiä voi loihtia esille pelkällä sanomalehtipaperilla ja saksilla, mm. taidokkaan kukan!

Liisa Lankisen luona söimme pelmeneitä, Aleksein äidin valmistamaa salaattia sekä monenlaista muuta hyvää. Illan suussa Vitali Filippenko tuli hakemaan meidät ja vei meidät Allegro-junaan, josta Pekka Vauromaa nouti meidät. Kantamuksina meillä oli etenkin Aleksein lahjoittamat runsaat omenamäärät, kolme mehupulloa ja muhkea kurpitsa, joka päätyi Samarian keittiöön.

Ai niin, Alekseille annoimme muistoksi matkamiehen rukouskynttilän ja Liisalle Ellan valmistaman enkelin.
Kiitos varjeluksesta matkalla!

- Eeva Halme -

Matkaraportti

Viro Espoon-Kouvolan ryhmä, 20.– 23.11.15

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Tamara Närhi Helsingistä sekä Anu Väliaho, Veikko Määttä ja Antti-Pekka Mustonen Tallinnasta. Leena oli sairastunut ja joutui jäämään matkalta pois. Tuulan auto oli pakattu täyteen avustustavaroita Lääne-Nigulan seurakunnalle ja Ymeran narkomaanikodille: vaatteita, kenkiä, leluja sekä ruokatarvikkeita, joita saimme jälleen Soukan K-Supermarketilta.

Harkun vankilassa oli otettu käyttöön uusia turvatoimia. Meille kaikille annettiin rintaan vierailija-laput, emmekä enää saa kulkea yksin vankila-alueella, vaan pastori Reet Eru on mukanamme, myös koko tilaisuuden ajan. Reet kertoi, että nämä toimet eivät liity mitenkään meidän ryhmäämme, vaan yleisesti vankilan turvallisuuden parantamiseen. Olimmekin joskus ihmetelleet sitä vapautta, millä ryhmämme sai liikkua vankilassa (toki varmasti monitoreista seurattuna). Nyt vankilan yhteyteen on tullut turvapaikan hakijoiden keskus ja siellä on ollut levottomuuksia, joten nämä uudet toimet ovat täysin ymmärrettäviä.

Miesten tilaisuuteen osallistui kymmenen miestä, osa heistä uusia. Veikko puhui seuraavan sunnuntain aiheesta eli tuomiosunnuntaista. Hän muistutti, että sekä miehet että hän ovat olleet tuomittavina maallisessa tuomioistuimessa. Siitä tuomiosta voi aina valittaa, mutta tämä viimeinen tuomio on oikeuden mukainen eikä siitä voi enää valittaa. Silloin meidät jaetaan vuohiin ja lampaisiin sen mukaan, mitä kirjat näyttävät. Mutta vangit ovat aina olleet Jumalalle tärkeitä. Nytkin

viimeisellä tuomiolla hän kysyy, miten olemme suhtautuneet nälkäisiin, kodittomiin, vankeihin…

Tamara lauloi säestäen itseään kitaralla, Tuula puhui kristinuskon ainutlaatuisuudesta muihin uskontoihin nähden, sillä meille on avattu tie ylös Jumalan luo armosta ja annettu lähimmäinen, vaakataso, jossa me palvelemme Jeesusta. Anu näytti äitinsä vanhaa alakoulun uskonnon kirjaa ja puhui siitä, miten välivuosina uskonnon harjoittaminen oli osin kiellettyä. Nyt saamme iloita uudesta Viron vapaudesta ja joulusta, jota saamme viettää vapaasti ilman, että kirkon ovella on ”kätyreitä” katsomassa, keitä kirkkoon menee.

Rukoilimme vangin puolesta, joka on menossa tuomiolle lähipäivinä. Reet päätti tilaisuuden yhteiseen rukoukseen ja virteen.
Lauantaina ajoimme **Ymeran Elämän koti - narkomaanikotiin**, mistä Lena ja Andrei olivat käymässä Pietarissa. Paikalla olivat kodin kaksi naista ja kaksi miestä sekä yksi ulkopuolinen nainen, joka oli ollut vankilassa ja tekee nyt Lenan kanssa vankilatyötä Harkun naisten parissa.

Toinen miehistä oli tuttu jo viime matkalta ja kotoisin Latviasta. Toinen oli paikallisia eli Lasnamäeltä, missä hänellä on vaimo ja kymmenen vuotiaat kaksoset. Hän oli käynyt huumevieroituksen ja raamattukoulun Saksassa Elämän Koti –järjestössä ja palvellut jo vastaavassa kodissa Puolassa. Hänen sydämellään ovat erityisesti lapset. Me halusimme kannustaa häntä aloittamaan ennalta ehkäisevän työn lasten parissa täällä Lasnamäellä.

Toinen naisista kertoi, että hänellä on lapsi lastenkodissa Latviassa ja tammikuussa päätetään, saako hän lapsensa takaisin. Rukoillaan myönteistä päätöstä ja että hän voisi aloittaa uuden elämän huumevieroituksen jälkeen Jumalan voimin. Myös toisella naisella on poika, joka onneksi saa asua mummonsa luona. Teetarjoilun ääressä saimme rukoilla toistemme puolesta ja iloita Tamaran laulusta.

Illalla meillä oli vielä **Harkun vankilan** naisten tilaisuus, jälleen Reet-pastorin kanssa. Jostain syystä sinne tuli vain kolme viron kielistä naista, venäjän kieliset puuttuivat kokonaan. Heitä on aiemmin ollut mukana runsaasti, mutta emme saaneet selville, mikä aiheutti tämän iltaisen tilanteen.

Meillä oli vähemmin aikaa kuin miesten kanssa, mutta kokoontuminen pienellä ryhmällä oli intiimimpi. Saimme keskustella ja rukoilla heidän kanssaan puheiden ja laulun lomassa. Vaikka meitä oli vähän, tiesimme, että emme olleet tulleet turhaan.

Harkun jälkeen meillä alkoi yli kahden tunnin ajo Tarttoon. Tällä kertaa tilanne oli tosi haasteellinen, sillä Tallinnassa oli satanut useita kertoja rakeita ja maa oli valkoinen. Olimme saaneet Tarton matkaa varten Lääne-Nigulan pikkubussin, mutta siinä oli vielä kesärenkaat. Onneksi Antti-Pekka tarjosi omaa autoaan, johon talvirenkaat oli jo vaihdettu. Silti ajo alkoi tosi hankalasti, sillä yli 50 kilometrin matkan Tallinnasta satoi märkää lunta vaakasuoraan ja tie oli paksussa sohjossa. Tämä hidasti matkaamme olennaisesti, mutta onneksi sade lakkasi loppumatkalla ja saimme ajaa pimeää, mutta kuivaa tietä Tarttoon yöpymään. Kiitos taitavalle kuljettajalle ja teille esirukoilijat!

Tarton vankilassa meitä oli vastassa Olavi Ilumets, vankilan vastaava pastori. Hän vei meidän tarkastusten läpi vankilan kirkkoon, jossa baptistipastori Angelina Urbel oli jo musisoimassa ryhmänsä kanssa.

Venäjän kieliseen tilaisuuteen tuli 32 miestä. Olavi aloitti puhumalla päivän tekstistä, jonka jälkeen puheenvuoro oli meillä vierailla. Puheiden lomassa saimme kuulla miesten laulua ja ilahduttaa heitä Tamaran laululla. Mukana oli monia tuttuja, mutta onneksi myös uusia miehiä. Rukoillaan kasvua sille kylvölle, jota saimme olla tekemässä.

Tilaisuuden jälkeen mukaan tuli Olavin kutsumana Arvis, joka oli vapautunut yli vuosi sitten. Muistimme hänen istuneen aina etupenkin vasemmassa laidassa. Nyt iloitsimme hänen uusiutuneesta, vapaasta olemuksestaan. Hän kertoi olleensa vankilassa 21 vuotta, tulleensa uskoon Tallinnan vankilassa, mutta luopuneensa uskosta välillä. Tarton vankilassa olleessaan hän oli löytänyt uudelleen Jeesuksen. Vapautuessa Jumala oli kehottanut häntä menemään ensin Lootusekylän päihderiippuvaisten hoitokeskukseen. Nyt hän oli avioitunut ja asui vaimonsa suvun luona Hiiumaan saarella rakennustöitä tehden.

Olavi vei meidät syömään henkilökunnan ravintolaan, missä saimme kuulla lisää sekä Olavin että Arvisin kuulumisia. Olavi kertoi, että vapautuneiden vankien kodissa on nyt kaksi miestä, jotka ovat muuttamassa tammikuussa pois ja uusia tulijoita kotiin on jo tiedossa. Hän kertoi myös, että kaikki vankilapapit joutuvat opiskelemaan englantia. Enää ei pärjätä vain viron ja venäjän kielillä.

Viron kielisten tilaisuuteen tuli 23 miestä. Arvis sai todistaa entisille vankilatovereilleen siitä muutoksesta, jonka Jeesus on hänessä tehnyt. Hän oli myös meidän ryhmällemme Jumalan antama rohkaisu: kylväkää ja tehkää työtä, vaikka ette aina näe tuloksia. Hän antaa kasvun ja parantaa niitä haavoja, joita elämä on tuonut. Sekä Veikko että Arvis olivat miehille vahva todistus siitä, että Jumala voi muuttaa elämän!

Arvis oli alun perin kotoisin Tartosta. Tuula kertoi myös toisesta entisestä tarttolaisesta, Viktor Blumista. Hän opetti Tarton ylipistossa tieteellistä ateismia, kunnes tuli uskoon. Tänään hän asuu Israelissa ja hoitaa Jerusalemissa messiaanista juutalaista seurakuntaa. Jumalalle ei mikään ole mahdotonta!

Kiitollisin mielin saimme ajaa takaisin Tallinnaan, nyt myös hyvästä ajokelistä kiittäen. Maanantaina meillä oli vielä **Tallinnan vankilan tilaisuus** venäjän kielisille vangeille pastori Allan Krollin johdolla. Paikalle tuli 22 miestä, joukossa monia uusia. Veikko sai rohkaista heitä todelliseen muutokseen. Jeesukselle kelpaa sellaisenaan! Kun Veikolta oli kysytty, haluaako hän antaa elämänsä Jeesukselle, oli hän kysynyt vastakysymyksen: kelpaako tällainen. Veikko oli silloin ollut kovassa rapulassa haisevana ja vapisevana. Hänelle vastattiin: juuri sellaisena! Jos minua olisi pyydetty ensin parantamaan itseäni, en olisi nyt tässä, sanoo Veikko. Jumala tekee meissä muutostyön, jos itse haluamme sitä.

Kaksi vankia pyysi vielä esirukousta. Muistetaan kaikkia heitä esirukouksissamme!

- Tuula Tapanainen -

Kipakkaa pakkasta ja sydänten lämpöä

Matkalla olivat Raili Ketola, Riitta Sinervo, Ella Vuoriheimo ja Päivi Ranta. Matka tehtiin venäläisellä taksibussilla (lähtö klo 5) kevyesti läpi Venäjän tullin, liekö helppous venäläisen auton vai venäläisen kuskin ansiota. Matka meni joutuisasti ja saavuimme Liisa-tulkin pihalle. Saimme ”nauttia ”tosi kylmästä ilmasta, 25 astetta ja viima. Luvattu seurakunnan auto ei ollut lähtenytkään käyntiin. Ei muuta kun taksibussista tavarat pihalle ja odottamaan kahta henkilöautoa, jotka Liisa pikaisesti hälytti. No, kaikki tavarathan ei mahtuneet niihin, joten osa vietiin Liisan kodin parvekkeelle, onneksi oli hissi.

Pihalta lähdettiin suoraan ensimmäiseen kohteeseemme **Vanhusten sairaalaan**. Kitarapoika napattiin mukaan jostain matkan varrelta ja Tosnon seurakunnan pastori vaimonsa kanssa oli meitä vastassa. Toisena tulkkina nainen samasta seurakunnasta. Tuomisina oli vaippoja ja muuta sairaalatavaraa sekä vanhuksille banaaneja ja pehmeätäytteiset suklaapatukat. Henkilökunnalle kahvia, teetä ja piparkakkuja.
Kävimme lähes joka huoneessa laulamassa joululauluja suomeksi ja venäjäksi ja kertaamassa joulun sanomaa. Oli ihanaa nähdä vanhusten silmistä iloa lauluistamme ja rukouksista. Saimme kuulla koskettavia elämänkohtaloita.

Matka jatkui **Sablinon miestenkotiin**. Kokoonnuimme pieneen saliin koska iso sali oli liian kylmä. Siellä kertoi Raili flanellokuvien kera Jeesuksen syntymän tapahtumat tosi kauniisti. Sitten oli vuorossa pieni spektaakkeli ompelijan joulusta, kun hän odotti Jeesusta jouluvieraakseen. Jeesus oli luvannut tulla hänen luokseen käymään, mutta sen sijaan tulikin kolme avuntarvitsijaa. Kun ilta oli mennyt, ompelija suri sitä, että Jeesus ei tullutkaan hänen luokseen, vaikka lupasi. Raamattua lukiessaan hän ymmärsi, että jos autat hädänalaisia, niin autat Jeesusta. Ja sittenhän ompelija riemuitsi, Jeesushan olikin käynyt täällä kolme kertaa. Lopuksi lauloimme joululauluja. Päivän päätteeksi saimme runsaan aterian, päivän ensimmäisen. Menimme Liisan luo yöksi, koska hän sanoi, että säästämme runsaasti aikaa Haapakankaaseen verrattuna ja meitä oli vain neljä, joten hyvin mahduimme. Liisa laittoi aamulla pöydän koreaksi, saimme jopa mansikkakakkua. Tavarathan meillä olikin Liisalla, joten siitä vaan hissillä alas ja autoihin. Menimme **Akkuratovan poikakotiin**, osa pojista oli vielä joululomalla. Ohjelmamme oli sama kuin edellisenä iltana + spektaakkeli joululahjoista, joita lapset sai. Innostus oli suuri joulupukin tuomista mieleisistä lahjoista, mutta suru oli suuri kun ne hajosivat melko pian. Jeesuksen antamat lahjat olivat pienessä laatikossa, ei ollenkaan houkuttelevan näköisiä. Mutta päätimme uskaltautua avaamaan. Niitä ihmeteltiin, mutta tarkemmin katsoen ne olivat kestäviä hyviä asioita. Viimeisenä laatikosta löytyi Raamattu, jota päätimme lukea joka ilta. Pojille toimme tuliaisiksi suklaat ja biljardipelin sekä pehmoleluja. Pojat saivat itse valita mieleisensä ja suhina kävi kasalla, kun he valintaansa suorittivat.

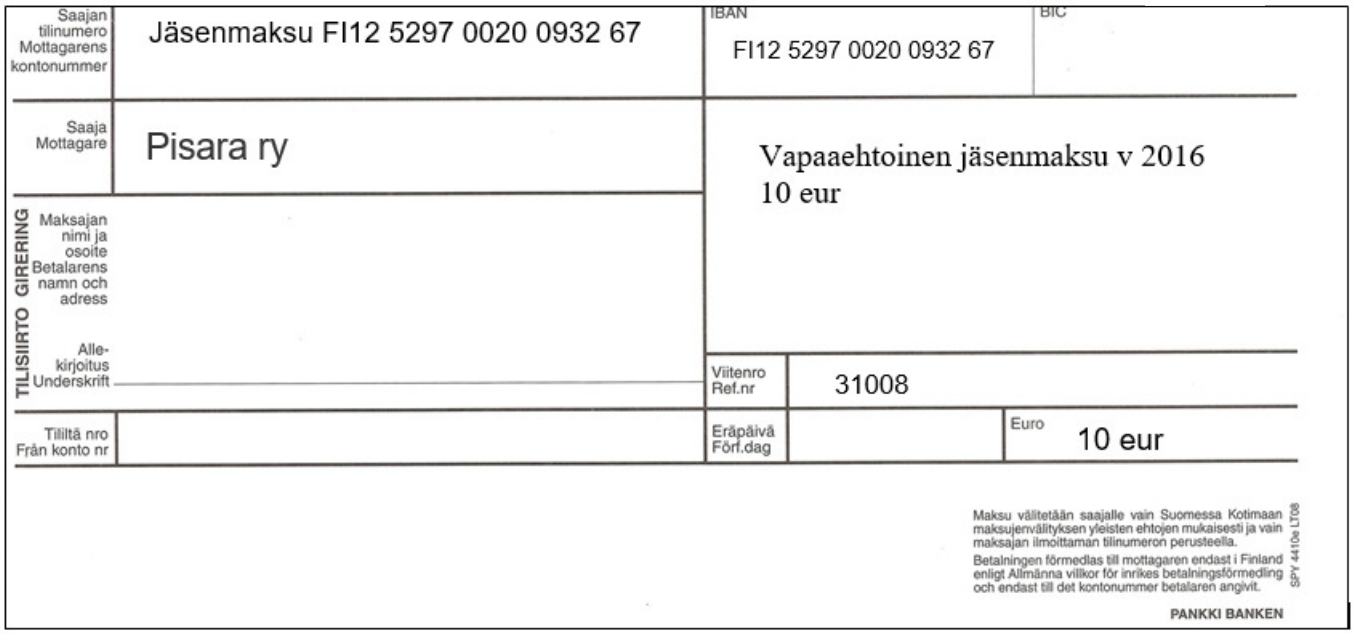
Tarkoituksemme oli mennä naistenkotiin, mutta se olikin remontissa, joten menimmekin vastaavaan **miestenkotiin**. Asunto oli kaksi huonetta, keittiö, wc ja suihkutila ja siinä asui 10 miestä. Pienemmässä huoneessa oli kaksi kerrossänkyä ja hieman suuremmassa kolme. Lauloimme joululauluja miesten kanssa Sergein säestyksellä. Keskustelu kävi tosi vilkkaasti, tulkki tuskin kerkesi kääntämän puolin ja toisin. Meillä oli viemisinä talvitakkeja, jotka olivat meille itsellemmekin tarpeen omien takkiemme päälle matkan aikana. Luovuimme niistä lähtiessämme ja näimme miten suuren ilon ne tuottivat vastaanottajille. Puhetta oli riittänyt niin, että alkoi tulla kiireenpoikanen junalle. Oli vain 5 minuuttia junan lähtöön aikaa, kun porhalsimme junaan. Junamatka meni mukavasti ja tuossa tuokiossa olimme Pasilassa.
Kirjoitusvastuu jäi minulle ja haluan sydämestäni kiittää mukana olleita hyvästä ja siunauksellisesta matkasta.

- Ella Vuoriheimo -

Mikäli olet uusi jäsen, ilmoita myös yhteystietosi. Osoite ja sähköpostiosoite. Tällöin viitteen voi jättää tyhjäksi..

Jäsenmaksu 2016

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	Jäsenmaksu FI12 5297 0020 0932 67	IBAN FI12 5297 0020 0932 67	BIC
Saaja Mottagare	Pisara ry	Vapaaehtoinen jäsenmaksu v 2016 10 eur	
TILISIIRTO GIRERING Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress			
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref.nr	31008
Tililtä nro Från konto nr		Eräpäivä Förf.dag	Euro 10 eur

Maksu välitetään saajalle vain Suomessa Kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalningen förmedlas till mottagaren endast i Finland enligt Allmänna villkor för inrikes betalningsförmedling och endast till det kontonummer betalaren angivit.
SPY 4410a LT08
PANKKI BANKEN

Matkaraportti

Viipuri ja Koloski, Espoon-Kouvolan ryhmä, 18.1.

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta sekä Sveta Honkonen ja Mila Koivumäki Helsingistä.
Mila oli mukana ensimmäistä kertaa. Hän on kotoisin Marimaalta, toimii Helsingissä kampaajana ja on luvannut tulla jatkossa mukaamme tulkiksi. Matkaa teimme ensin lumituiskussa, mutta sitten kiristyvässä pakkasessa. Tuulan auto oli jälleen pakattu täyteen miesten, naisten ja lasten talvivaatteita ja muita tarvikkeita.

Rajalla oli maanantaista ja pakkasesta johtuen hiljaista. Ongelmia syntyi Venäjän tullissa, kun autopapereihin piti tehdä muutoksia, eivätkä mitkään kuulakärkikynät toimineet pakkasessa. Vihdoin virkailija kehotti meitä menemään tullirakennukseen sisälle tekemään muutokset. Runsaat vaateviemiset saimme läpi ilman suurempia penkomisia.

Olimme saaneet **Viipurin Betel narkomaanikodissa** vetoomuksen käydä Kolosokissa jo talven aikana, koska siellä tarvitaan apua. Meille oli luvattu Viipurista joku mukaan ensimmäisellä kerralla, mutta kävi ilmi, että Viipurin vetäjä Sergei ei pystynyt lähtemään koska paikalla oli vain huonokuntoisia miehiä muiden ollessa töissä. Hän antoi meille ajo-ohjeet kommentein: Sinne on oikein helppo löytää.

Ruokatuliaisten ostamisen jälkeen lähdimme ajamaan Viipurin läpi kohti Primorskin eli Koiviston tietä ja parin kysymisen jälkeen olimmekin oikealla tiellä. Lähes 60 kilometrin jälkeen olimme vihdoin rautatien kupeessa, mistä piti lähteä metsätie Kolosokiin, jonne olisi vielä n. 12 kilometriä. Pysähdyimme rautatien edessä ja aprikoimme, kumpi vasemmalle kääntyvistä olisi oikea metsätie. Silloin paikalle tuli auto ja pysähtyi. Svetan kysymykseen kuljettaja vastasi: Seuratkaa minua, menen aivan lähelle kohdettanne. Niin saimme ajaa melko hankalaa tietä, jota yksin ajaen olisi usko perille pääsyyn varmaan loppunut moneen kertaan. Kun ”enkelimme” hyvästeli meidät, saimme todella kertoa, että hän oli tämän päivän enkelimme.

Kolosokin Betel narkomaanikoti on laaja alue, missä on osa vanhoja suomalaisia rakennuksia, osa Neuvostoliiton aikaisia pioneerileirin rakennuksia ja osa uudempia majoitusrakennuksia. Paikalla on tällä hetkellä yli 60 asukasta: miehiä, naisia ja lapsia, sillä mukana on myös pariskuntia. Valeri ja Dima ottivat meidät vastaan esitellen aluetta ja toimintaa. Valeri on löytänyt täältä vaimon ja heillä on jo lapsikin.

Neuvostoliiton aikaisessa päärakennuksessa oli kokoontumis-, ruokailu-, keittiö- ja toimintatiloja.
Meille katettiin maukasta keittoa ja jälkiruuaksi teetä. Osa naista oli askartelemassa kortteja, joita myydään Suomessakin työn hyväksi.

Vanhassa suomalaisessa kartanossa oli nyt navetta: kolme lehmää, sikoja, kanoja ja ankkoja. Sen takana oli kasvihuoneita kevättä odottaen ja rakenteilla uusi navetta. Pihapiirissä oli myös kaunis punainen suomalainen talo lämmittämättömänä vain kesäkäyttöön, saunarakennus, majoitusrakennuksia ja rakennus koulutustapahtumia varten. Eräässä majoitusrakennuksessa toimi lastentarha, kaksi pientä oli juuri herännyt päiväinilta, vauva nukkui vielä vaunuissa. Isommat lapset viedään metsätietä pitkin joka aamu kouluun. Talojen lämmitys toiminee puilla, pihalla oli kaksi miestä sahaamassa tukkeja polttopuiksi.

Betelin väki sekä Viipurissa että täällä Kolosokissa toimii aktiivisesti evankelioimistyössä. Täältäkin tehdään matkoja sekä Viipuriin että Pietariin asti. Kadun miehille tarjotaan keittoa ja evankeliumia. Heitä kutsutaan päihteistä vieroitukseen ja uuden elämän alkuun. Usein kadulta tuodaan todella heikkokuntoisia miehiä, joilla ei ole enää edes henkilöpapereita tallella. Kun tervehtyminen ja uuden elämän motivaatio on löytynyt, autetaan heitä myös viranomaisten kanssa uusien papereiden saamisessa. Täällä on todella kuultu Jeesuksen sanat: Menkää ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni…

Valeri kertoi, että Suomesta käy Kolosokissa kesäaikaan kaksi Betel järjestön miestä, mutta muita tukijoita heillä ei Suomesta ole. He toivottivat meidät jatkossakin tervetulleiksi niin, että voimme yöpyä heidän tiloissaan ja olla mukana sunnuntain jumalanpalveluksessa. Kesällä heillä on suuri juhla, jonka yhteydessä järjestetään kastetapahtuma läheisen järven rannalla. Olisipa hienoa päästä mukaan!

Yhteisen rukouksen jälkeen lähdimme ajamaan kohti Viipuria. Vielä piipahdimme marketissa ostamassa ruokatarvikkeita Viipurin Betelille, sen jälkeen rajalle ja kohti kotia. Paluumatka sujui Venäjän puolella hyvässä pakkaskelissä, mutta Suomen puolella alkoi lumimyrsky, joka hidasti ajoa liukkauden ja pöllyävän lumen vuoksi. Vasta Porvoon kohdalla keli parani, joten kotiin selvisimme kukin vielä ennen puolta yötä.

Kun aamulla ennen lähtöä olin ottanut Päivän tunnussanan ja pyytänyt Herralta jotain viestiä matkaamme varten, olin saanut tekstin Jesajalta: ” Herra avasi mereen tien, valtatien suurten vetten keskelle”, sekä toisen tekstin Markukselta: ”Älä pelkää, vaan usko”. Nyt meillä oli tunne, että meille oli todella avattu uusi tie Venäjän suurten vetten keskelle ja että käyntimme Kolosokissa ei jäisi viimeiseksi.

-Tuula Tapanainen -

Katto vuotaa!

Silta-ryhmä järjestää keräyksen Venäjällä Pskovin alueella sijaitsevan Krasny Srugin narkomaanikodin vesikatteen uusimiseksi. Tuon kodin vesikatto vuotaa ja on tarkoitus että saisimme keväällä ostettua kattopellit keräystuotolla. Tavoite keräykselle on hieman reilu 1000 euroa, jolla hinnalla peltimateriaalin saisimme ostettua. Yksi kolmasosa on jo kerätty Pietarintuvalla kolehtina. Mikäli haluat osallistua voit laittaa tukesi Silta-ryhmän tilille FI29 5297 0020 1190 54 ja kirjoita viestikenttään ”vesikate” niin silloin tuki kohdistuu tähän tarkoitukseen.
Kaikkivaltias Jumala kaikkia siunatkoon.

- Pekka Vauromaa -

Matkaraportti

Latvia Silta-ryhmä, 30. - 31.1.

Mila, Aivar, Sveta ja Kari Samaaria-kodilla Pärnussa

”Hyvin suunniteltu on puoliksi tehty” sanotaan. Tämän kertaista Latvian matkaa suunniteltiin pitkään ja hartaasti. Tarkoitus oli nimittäin toteuttaa matka jo aiemmin syksyllä. Ajatuksissa painoivat hyvät lastentalvivaatteet joita olimme saaneet kerätyksi jo edellisen talven/kevään aikana. Mutta nyt siis matkaan. Veljemme Andrei sopi matkasta pastori Andriksen kanssa, heillä kun on sama kieli niin keskustelu siltä osin sujui hyvin.

Latvian reissuilla olemme yleensä käyneet myös vankiloissa, mutta tällä erää päätimme jättää vankilat väliin, ja vapautua tästä pisaralaisesta vankila kierteestä. Ja keskittyä seurakuntiin ja hoitokotiin. Auto jolla olen tehnyt yli 60 venäjän matkaa oli saanut uuden isännän viime syksynä. Nyt tuo uusi isäntä, uuden autonsa kanssa lähti kanssamme matkaan. Hänen nimensä on Kari Toivonen.

Yllättäen matkaan lähti toinenkin auto, nimittäin työnantajani Samaria rf:n toiminnanjohtaja Ismo Valkoniemi keksi idean kuultuaan matkastamme. Samaria lahjoittaa erään tarpeettomaksi käyneen vanhan henkilökuljetusauton Jegabpilsin seurakunnan pastorin käyttöön seurakunnan kuljetuksia varten.

Niinpä laivan ramppi klonksahti yhteensä neljä kertaa pyöräparin osuttua sille. Tulkiksi matkalle olin pyytänyt Sveta Honkosta, joka taas kysyi mukaan myös ystävättärensä Mila Koivumäen. Tämä pari siis vastasi matkan kuullun ymmärtämisestä.

Mennessä ajomatkalla Sveta ja Mila keskenään harjoittelivat ahkerasti venäjän puhumista, olihan harjoitteluun hyvä peruste, perillä puhuminen tuli sujua hyvin. Minä sen sijaan keskityin matkan jännittämiseen, olin nimittäin huomannut joitakin puutteita lahjoitusautomme terveydessä, valokatkaisija oireili siten että ajovalot saattoivat sammua omatoimisesti. Ja ulkomailla ajaessa saattaa olla selittelemistä poliisille, jos valot kovin herkästi sammuilevat. Tämä ja muutamat eksymiset saivat minut olemaan hyvää kaveria taivaan Isän kanssa.

Isäntämme Andris perheen kuopus Stephanie sylissään

Perille päästyämme Andris-pastorin kotiin, lapset olivat riemuissaan tulostamme. Meitä odotti illallinen ja lepo pitkän matkamme jälkeen.

Lauantai oli meillä varsinainen toimintapäivä vierailukohteitamme olivat **Liebaksen seurakunta**. Sveta, Mila ja minä puhuimme. Tilaisuuden jälkeen eräs vanhempi rouva halusi tehdä uskon ratkaisun. Kiitos Herralle tästä.

Liebaksen jälkeen ajoimme **Oskalnin huumevieroituskotiin**. Kiireisen aikataulun vuoksi vain rukoilimme ja minä allekirjoittanut todistin uskosta.

Tämän jälkeen ajoimme Pastorin kotiin, josta kävimme selvittelemässä katsastusasemalla lahjoitusauton rekisteröintiin liittyviä asioita. Söimme ja lähdimme ajamaan **Madonan** kaupunkiin jossa pieni uusi **seurakunta** kokoontuu Andriksen ohjauksessa. Tuossa tilaisuudessa puhelimme ja todistimme kaikki vahvistaen toinen toistamme Herran tiellä.

Sunnuntai aamuna nautimme aamiaista ja kehuimme toinen toistemme hyviä puolia suut maireana. Pastori ilolla otti vastaan kutsuni mahdollisesta vastavierailusta kesällä Suomessa. Rukoillaan tuon matkan onnistumista ja toteutumista. Paluumatkalla vierailimme vielä ystävämme Aivar Raudverin johtamalla Pärnun Samaaria-kodilla Eestissä. Aivar esitteli meille kodin toimintaperiaatteita sekä kiinteistöä. Mielestäni matkan jälkeen voi hyvillä mielin muistaa lausetta ”Siunattu olet tullessasi, siunattu olet lähtiessä”

- Pekka Vauromaa -

Matkaraportti

Tallinna, Espoon-Kouvolan ryhmä, 16.2.

Tutustumismatka Tallinnan Betel-kotiin

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula Helsingistä sekä Veikko Määttä Tallinnasta. Mukana veimme autollisen avustustavaraa, osan Joel Reinarun luo nuorisotyöhön ja Lääne-Nigulan kirpputorille, valtaosan Beteliin: miesten vaatteita sekä vauvan vaatteita. Olimme saaneet ruokatarvikkeita Espoonlahden seurakunnan ruokajakelusta ja vaatteita työmme tukijoilta. Erityisen kiitollisia olimme miesten vaatteista, joita eräs ystävämme antoi edesmenneen miehensä jäämistöstä.

Tallinnan Kure-kadulle jätimme Joel Reinarun nuorisotyöhön ja Lääne-Nigulalle menevät tavarat. Sen jälkeen otimme Veikon kyytiin ja lähdimme etsimään uutta osoitetta Nömmen alueelta.

Betel-kodissa meidät otti vastaan sen vetäjä Juan Marhuenda vaimonsa Anastasian ja kodin kahdeksan miehen kanssa. He iloitsivat tuomistamme ruoka- ja vaatetuliaisista. Kodin ilopilleri ja Jumalan muistutus uuden elämän lahjasta oli Juanin ja Anastasian 3 kk vanha Ester-vauva.

Saimme viettää yhteisen hetken, jossa tutustuimme toisiimme, jaoimme Jumalan sanaa ja rukoilimme.
Tuula kertoi ensin Pisara-ryhmänsä työstä Venäjällä ja Virossa ja toi terveisiä Viipurin, Kolosokin ja Suomen Betel-kodeilta.

Juan kertoi, että oli itse vapautunut huumekierteestä Espanjan Betel-kodissa, ollut Suomen Betelissä auttamassa viisi vuotta ja reilu vuosi sitten tullut aloittamaan työtä Tallinnassa. He olivat saaneet vuokralle talon, jossa on nyt kahdeksan virolaista miestä, mutta he etsivät suurempaa kotia, koska tulijoita olisi.

Kodin periaate täällä, niin kuin kaikissa Betel-kodeissa, on täysraittius, edes tupakkaa ei hyväksytä. Alkoholin tai huumeiden vieroitusvaihe tehdään lääkkeettömästi, hengellisen tuen avulla. Koti on avoin paikka; sieltä voi vapaasti myös lähteä ja joidenkin kohdalla hoito jääkin kesken. Yleensä tulijat myös jäävät, kun löytävät kodin rakkaudellisen ja yhteisöllisen ilmapiirin. Kuntoutumisen jälkeen on mahdollista jäädä auttamaan muita kohtalotovereita tai lähteä perustamaan uutta kotia, kuten Juan teki.

Juan kertoi, että he rahoittavat työnsä käymällä työssä (jos miehille löytyy työtä), myymällä Betelin kauniita kortteja sekä tarjoamalla kuljetus- ja muuttopalveluja. Jonkun verran he saavat vielä taloudellista tukea
Suomen Betelistä.

Eräs miehistä kertoi koskettavan tarinan siitä, miten hän oli kodittomana majoittunut yömajassa, josta piti aina aamulla lähteä ulos kadulle. Siellä kylmässä ja viimassa oli alkoholi ollut ainoa lämmike. Betelin pojat löysivät hänet huonossa kunnossa, toivat tänne, kylvettivät ja antoivat uudet vaatteet. Nyt hänellä on alkanut uusi elämä myös hengelliseen kasvuun.

Anastasia kertoi omasta taustastaan, kuinka hän oli aloittanut huumeiden käytön jo 16 vuotiaana. Hänellä oli ollut hyvä koti, kunnes isä lähti ja perusti uuden perheen. Äidillä ei ollut voimavaroja kolmen tyttären kasvattamiseen, joten nuorin Anastasia jäi sisartensa hoitoon ja sai käytännössä tehdä mitä halusi. Hän joutui vuodeksi vankilaan ja pystyi sen jälkeen olemaan jonkin aikaa kuivilla, mutta retkahti taas ja vajosi aivan pohjalle. Hän itse alkoi rukoilla Jumalalta muutosta elämäänsä. Joidenkin suomalaisten kautta hän oli saanut esitteen Betelistä ja niin hän pääsi ensi Pietarin, sitten Kolosokin Beteliin vieroitukseen. Anastasia sai Jumalalta kutsun lähteä auttamaan muita kaltaisiaan. Hän työskentelikin Moskovan Betelissä viisi vuotta kunnes tapasi Juanin ja meni hänen kanssaan naimisiin Suomessa. Nyt hän on onnellinen äiti ja avustaa Juania Betelin työssä.

Myös Veikko kertoi oman elämäntarinansa miehille rohkaisuksi. Hän oli alkoholisoitunut nuorena Ruotsissa ja menettänyt jo perheensä. Kun uusi naisystävä Tuula tuli uskoon, hän sai luvan kutsua heille uskovia eräänä lauantaina. Veikko ei osallistunut kokoukseen, mutta tuli lopussa pyytämään rukousta. ”Haluatko Veikko antaa sydämesi Jeesukselle?”, häneltä kysyttiin. ”Kelpaako tällainen”, kysyi Veikko kovassa rapulassa, vapisevana ja viinalle haisevana. Juuri sellainen kelpasi! Viikon kuluttua Veikko huomasi, että hän ei ollut juonut lainkaan. Siitä alkoi Veikon uusi elämä Jumalan voiman avulla. Kerran, ollessaan levyseppä-hitsaajana korjaamassa paperikonetta, hän kuuli, kun Jumala kutsui häntä lukemaan papiksi. Niin hän keräsi työkalunsa ja lähti ilmoittautumaan aikuiskoulutukseen. Kuuden vuoden kuluttua hänet vihittiin papiksi ja hän sai Tuulansa kanssa työskennellä pitkään Ruotsissa, sitten Raahen kirkkoherrana ja nyt eläkkeellä ollessa Virossa.

Miehet olivat myös kiinnostuneita Leenan työstä huumepolisina. Meille ei jäänyt hänelle paljon aikaa, mutta voimme jatkaa seuraavalla kerralla. Hän kertoi kuitenkin työskennelleensä poliisina 35 vuotta ja nyt eläkkeellä vaihtaneensa lakikirjan Raamattuun.

Yhteisen rukouksen jälkeen veimme Veikon kotiin ja ajoimme satamaan. Paluumatkalla meillä oli paljon kiitoksen aihetta! Olimme saaneet tutustua Tallinnan Betelin asukkaisiin ja siihen hyvään ja kannustavaan henkeen, joka siellä vallitsi. Erityisesti iloitsimme Juanin avoimuudesta, iloisuudesta ja vahvasta hengellisestä näystä. Jäämme rukoilemaan kaikkien heidän puolestaan.

- Tuula Tapanainen -

Slava Afrikassa

Slava Kapitonoville kerättiin syksyllä matkarahat Afrikkaan. Alkuvuodesta hän kuukauden ajan remontoi päiväkodin tiloja sekä rakensi upean leikkikentän enimmäkseen kierrätysmateriaalista.

Joka päivä lasten riemu raikaa!

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:
(käytäthän viitettä, niin säästämme pankkikuluissa)

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
• Laupias samarialainen –kodit	” viite 6130
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä, yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90 viite 61201
Ukrainan pakolaisten apu	FI89 5236 0420 1554 62 viite 61214
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Jäsenmaksu 2016

Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruutuun.

Poliisihallitus on myöntänyt 30.11.2015 Pisara ry:lle rahankeräysluvan no POL-2015-9244, joka on voimassa 1.1.2016 - 31.12.2017 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat käytetään vuosien 2016 - 2018 aikana Pisaran sääntöjen mkaiseen työhön.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi